

OK COMPUTER

- DET SIDSTE KLASSISKE ROCKALBUM?



Bacheloropgave af

Christian Michael Mortensen

INDHOLDSFORTEGNELSE

INDHOLDSFORTEGNELSE	1
INDLEDNING	2
BANDET	2
OK COMPUTER	3
'AIRBAG'	4
'PARANOID ANDROID'	5
'SUBTERRANEAN HOMESICK ALIEN'	6
'EXIT MUSIC (FOR A FILM)'	7
'LET DOWN'	8
'KARMA POLICE'	9
'FITTER HAPPIER'	10
'ELECTIONEERING'	12
'CLIMBING UP THE WALLS'	13
'NO SURPRISES'	14
'LUCKY'	15
'THE TOURIST'	16
DEN KRITISKE RESPONS	17
WHAT ELSE DOES IT SOUND LIKE?	18
WHAT'S IT ABOUT?	19
TRANSPORT/TEKNOLOGI	19
KAPITALISME	20
VANVID	20
DØDEN	21
SLOGANS	21
HOW IMPORTANT IS IT?	21
KONKLUSION	23
SUMMARY	24
LITTERATURLISTE	25
BILAG 1: 'AIRBAG'	26
BILAG 2: 'PARANOID ANDROID'	28
BILAG 3: 'SUBTERRANEAN HOMESICK ALIEN'	31
BILAG 4: 'EXIT MUSIC (FOR A FILM)'	34
BILAG 5: 'LET DOWN'	36
BILAG 6: 'KARMA POLICE'	39
BILAG 7: 'FITTER HAPPIER'	42
BILAG 8: 'ELECTIONEERING'	44
BILAG 9: 'CLIMBING UP THE WALLS'	46
BILAG 10: 'NO SURPRISES'	49
BILAG 11: 'LUCKY'	51
BILAG 12: 'THE TOURIST'	53

Indledning

Det engelske rockband, Radiohead, udgav i 1997 deres tredje album, *OK Computer*. Det blev særdeles godt modtaget af kritikerne og skulle senere vise sig også at have ret stor betydning for eftertiden. Albummet blev hurtigt udråbt som en klassiker, selvom det var udfordrende at lytte til og derfor krævede en del gennemlytninger for at bide sig fast i lytteren. Men hvad er det, der er så specielt ved dette album? Hvorfor har det stadigvæk interesse her tolv år senere?

I nærværende opgave, vil jeg undersøge albummet på forskellige leder og kanter. Først et par korte afsnit om bandet og albummets tilblivelse, inden opgavens hovedfokus (lidt over halvdelen af opgaven): en gennemgang af albummets tolv numre, ét efter ét. Til det formål vil jeg komme ind på både musikalske og tekstlige aspekter af sangene, samt inspirationskilder. Derefter et afsnit om den kritiske respons, inden jeg tager fat på tre afsnit, der har til formål at belyse albummet som helhed og dets betydning: Et afsnit om inspirationskilder, et afsnit om albummets gennemgående temaer og et afsluttende afsnit om det klassiske rockalbum, hvor spørgsmålet er, om *OK Computer* var det sidste klassiske rockalbum?

Til at hjælpe mig med opgaven, har jeg benyttet en række kilder. Alle kilder på nær én er det man kunne kalde "Radioheadlitteratur", altså litteratur, der har Radiohead som hovedfokus. Dette kan umiddelbart godt være problematisk, fordi det ofte betyder, at forfatterne ophøjer bandet, og at de ikke rigtigt forholder sig kritisk til nogle ting. Men i dette tilfælde, vil jeg holde på, at det ikke er et problem. Om ikke alle, så i hvert fald de fleste af de forfattere, jeg har haft med at gøre, stiller sig særdeles kritisk til bandet og deres musik, og de to bøger, der udelukkende handler om *OK Computer* (Griffiths 2004 og Footman 2007) gør også. Desuden er de forskellige forfattere heller ikke enige om alt, hvilket også må være et argument imod ovenstående.

Bandet

Radiohead er et såkaldt "alternativt rockband" fra den engelske universitetsby Oxford. Bandet består af Thom Yorke (forsanger, rytmeguitarist m.m.), Jonny Greenwood (leadguitarist, keyboardspiller m.m.), Ed O'Brien (guitarist, backingsanger), Colin Greenwood (bas, synthesizers) og Phil Selway (trommer, perkussion). De har til dato udgivet syv albums, hvoraf de fire er udgivet efter *OK Computer*. Bandets første album, *Pablo Honey*, blev udgivet i 1993 og indeholdt gennembrudssinglen 'Creep'. I 1995 udkom opfølgeren *The Bends*, der blev særdeles godt modtaget

af kritikerne. Albummet markerede begyndelsen på et stilskifte med større brug af keyboards og mere fokus på det eksperimentelle - et stilskifte, der fortsatte på *OK Computer*.

OK Computer

I februar 1996 begyndte Radiohead at planlægge deres tredje album, *OK Computer*. Til at hjælpe med indspilningen valgte de lydteknikeren Nigel Godrich, der også havde været med på *The Bends*. Bandet begyndte at indspille i deres studie, *Canned Applause*, i juni, men efter at have indspillet fire numre tog bandet en pause for at tage på turné. Efter turnéen valgte bandet at flytte indspilningerne til St. Catherine's Court - en historisk herregård langt ude på landet – fordi de var trætte af omstændighederne ved *Canned Applause*: De boede alle i nærheden, så det var for nemt at smutte hjem, og studiets mangel på et toilet, gjorde det ikke bedre; desuden brød de sig ikke om at indspille i et studie, der var bygget til dét formål, det var for klinisk (Footman 2007: 35). Derfor flyttede de ud i St Catherine's Court, hvor der var uanede akustiske muligheder (lyt bare til Thoms vokal på 'Exit Music (For A Film)' for eksempel). I november var bandet færdige med størstedelen af indspilningerne. Derefter blev der tilføjet strygere, og miksning og mastering fandt sted i starten af 1997 (ibid.: 37). Albummet blev udgivet i Japan den 21. maj 1997, i Storbritannien den 16. juni og i USA den 1. juli (ibid.: 38).

Det var en udfordring at finde ud af, hvilken rækkefølge numrene skulle være i på *OK Computer*. Thom brugte to uger på at lytte til albummet i alle mulige rækkefølger på sin MiniDisc for at finde den bedste løsning (Randall 2004: 162): "I couldn't find the resolution that I was expecting to hear once you put the songs together and I just went into a wild panic [...] When we chose to put 'Tourist' at the end [...] we did find that it was the only resolution for us" (citater fra ibid.). Men hvorfor er rækkefølgen på albummet så betydningsfuld? Det faktum, at Thom brugte så lang tid på at finde den rigtige rækkefølge, fortæller os, at der ikke var en stor, forudbestemt historie, som albummet var tiltænkt at fortælle, og *OK Computer* er således ikke et konceptalbum i stil med for eksempel Pink Floyds *The Wall* (1979). Men der er gennemgående temaer og numrene hænger sammen, og derfor giver det mening at dele albummet op på følgende måde:

- Nummer 1 til 6 præsenterer nogle af den moderne, urbane vanvids forskellige aspekter.
- Nummer 7 og 8 skildrer grunden til dette vanvid (forbrugerkapitalisme og politisk korrupsion).
- Nummer 9 til 12 viser forskellige veje ud af vanviddet (Footman 2007: 151-152).

I de følgende tolv afsnit vil jeg gennemgå albummets tolv numre enkeltvis med fokus på det musikalske, det tekstlige og inspirationskilder.

‘Airbag’¹

”[I]t felt on first hearing, and still does, like a boxer coming out at the bell on full attack”
(Griffiths 2004: 48).

Sangen starter med et guitar/cello-tema, som bliver suppleret af trommer efter fem takter. Phil Selway indspillede et normalt trommespor på 15 minutter, som senere blev samlet, og de tre bedste sekunder af sporet blev anvendt på nummeret (Randall 2004: 150). Teknikken er inspireret af amerikanske DJ Shadow, som har haft stor betydning for fusionen mellem bl.a. hiphop, techno og rock (Footman 2007: 42). En anden ting, der adskiller nummeret fra ”bare” at være en del af den klassiske rocktradition, er Colin Greenwoods basspil, der giver genlyd af den eksperimentelle dub (gren af reggaemusikken) fra 70’erne (ibid.: 43). Vi hører ikke bassen før et par takter inde i første vers, og den bliver ved med på denne måde at ”hoppe” ind og ud gennem resten af nummeret.

Thom Yorkes tekst er inspireret af Sogyal Rinpoches *The Tibetan Book of Living and Dying* (1992) og en overskrift, han så i et bilmagasin: ’An Airbag Saved My Life’² (Doheny 2002: 60). Sangens titel hentyder naturligvis til de airbags, der er installeret i moderne biler som en sikkerhedsforanstaltning, og teksten handler om det farlige ved at køre i bil, og de ulykker det kan medføre: ”[E]very time I get in my car I have to say to myself that I might never get out again. Or I might get out but I won’t be able to walk” (Yorke citeret fra Randall 2004: 149). Baggrunden for dette er, at Yorke som syttenårig var tæt på at blive dræbt i en bilulykke sammen med sin kæreste (Clarke 2006: 118), eller rettere *undgik* at blive dræbt, for som Ed siger: ”[The song is] about the wonderful, positive emotion you feel when you’ve just failed to have an accident [...] There’s something joyous about it – life suddenly seems more precious” (citat fra ibid.). Yorke tager dette et skridt videre i ’Airbag’, hvor en trafikulykke bliver en forsonende, nærmest Kristus-agtig oplevelse (Doheny 2002: 60): ”In a jack-knifed juggernaut I am born again [...] In an interstellar burst I am

¹ Se bilag 1.

² Dette inspirerede også til sangens oprindelige titel, ’Last Night An Airbag Saved My Life’, der er en parodi på Indeeps diskohit ’Last Night A DJ Saved My Life’ (Randall 2004: 150).

back to save the universe”³. Der er således en forbindelse mellem nærdødsoplevelser og genfødsel/reinkarnation. Men det der med, at Yorke er tilbage for at frelse universet er selvfølgelig ironisk. Han var nemlig led og ked af den lovprisning, der havde været af ham siden 'Creep' (Footman 2002: 50).

‘Paranoid Android’⁴

”Walked into the rehearsal room one day, ‘Well, you know ‘Happiness Is A Warm Gun’, you know how that’s like three songs put together? Let’s do that.” (Yorke citeret fra Randall 2004: 150-151).

‘Paranoid Android’ er en sang i tre dele: De to første dele er i samme tempo, men adskiller sig fra hinanden i rytmisk karakter, mens tredje del er langsommere. Robotten *Marvin the Paranoid Android* fra Douglas Adams’ klassiker *The Hitchhiker’s Guide to the Galaxy* (1979) har lagt navn til sangen. Den tidlige udgave af ‘Paranoid Android’ endte den med et langt instrumentalstykke, så den varede næsten elleve minutter. (ibid.: 151). Sangen blev overraskende udgivet som albummets førstesingle i maj 1997, selvom den stadigvæk varede næsten 6½ minut og dermed var den mindst oplagte på hele albummet til det formål (Clarke 2006: 116). Men ikke desto mindre gik den ind på tredjepladsen på den britiske singlehitliste. Teksten er ikke eksplicit i dens budskab, så det kan være svært at finde en sammenhæng. Men sangen var overhovedet heller ikke tiltænkt så alvorlig, som den kan virke, og Radiohead var skuffet over, at de fleste overså humoren i nummeret (ibid.: 117).

I sangens første del høres Thom på akustisk guitar, imens Ed viser sine evner på claves. Her refereres til den støj – ”all the unborn chicken voices in my head” - der gennemtrænger alt og ikke er til at stoppe. Der bliver også langet ud efter bestemte, unavngivne personer, som sangeren ikke kan lide (Randall 2004: 151). Anden del starter ligesom første del - med akustisk guitar og claves i centrum, men gradvist bliver der tilføjet flere elementer (ibid.). Stykket er delt op i fire dele á otte takter med samme metriske opbygning: Fire takter i 4/4, tre takter i 7/8 og en takt i 4/4. Jonny afviser, at denne skæve metrik var et helt bevidst valg: ”I think our ears are naturally bored with fours [...] Well, you know, you don’t really need to hear the fourth time around on this riff. We

³ ”I en kæmpestor lastbil, der bliver foldet som en lommekniv ved en trafikulykke, bliver jeg født på ny [...] I en eksplosion mellem stjernerne, er jeg tilbage for at frelse universet”.

⁴ Se bilag 2.

think your life can be better without it” (ibid.). Stykket skifter også hele tiden mellem mol og dur: Først fire takters mol, dernæst fire takters dur, osv. Når Thom synger “kicking screaming Gucci little piggy” henviser han til en kvinde, han så på en bar; hun fik et raserianfald, da en eller anden kom til at spille en drink på hende: ”She turned into this fiend. There was a look in her eyes that I’d never ever seen before” (Thom citeret fra Doheny 2002: 62). Efter anden dels vildskab, fortager støjen sig, og vi hører en nedadgående akkordrække, der bliver toppet af ordløse vokalharmonier, som lyder nærmest gregorianske i deres bedrøvelse. Senere begynder Thom at synge med sin vemodigste stemme om at blive rensset (”rain down on me from a great height”). Dette bliver gentaget flere gange, inden der dukker en begavet kontramelodi op, hvortil ord som yuppies, svineskind og opkast knytter sig. Det hele slutter med den ironiske erklæring ”God loves his children” (Randall 2004: 152). Derefter vendes der tilbage til det oprindelige tempo og vildskaben fra anden del, hvorefter sangen slutter brat.

’Subterranean Homesick Alien’⁵

“I just loved the idea of someone observing how we live from the outside [...] sitting there pissing themselves laughing at how humans go about their daily business” (Thom citeret fra Randall 2004: 153).

Titlen til denne sang er tydeligvis inspireret af Bob Dylans ’Subterranean Homesick Blues’ fra 1965, men ud over titlen, har de to sange ikke noget til fælles⁶. Musikalsk set er sangen til gengæld inspireret af Miles Davis og hans fusionsjazzalbum fra 1970, *Bitches Brew*: ”[It] was born out of listening to *Bitches Brew* endlessly every time I drove my car” (Thom citeret fra Doheny 2002: 65). Dette høres tydeligst i det fremtrædende Fender Rhodes (spillet af Thom), men også i Jonnys lyse, drømmende delayguitar (Randall 2004: 152): ”When [Miles] is putting all those really trippy delays on his trumpet [...] that’s exactly what Jonny was trying to do with the guitar” (Thom citeret fra ibid.: 152-153). Sangen, der blev skrevet allerede i 1994 i forbindelse med indspilningen af bandets foregående album, *The Bends* (ibid.: 153), har også andre inspirationskilder. Den psykedeliske

⁵ Se bilag 3.

⁶ Så skulle det lige være den bevidsthedsstrøm, der gør sig gældende for begge sanges tekster (Doheny 2002: 64).

fornemmelse har nemlig gjort, at den er blevet sammenlignet med Pink Floyds 'The Great Gig In The Sky' og The Beatles' 'Lucy In The Sky With Diamonds' (Doheny 2002: 64).

Hovedpersonen i 'Subterranean Homesick Alien', der lever i en by, "where you can't smell a thing", forestiller sig rumvæsner, der optager os på video. De undrer sig over vores kedelige, konventionelle adfærd og synger "They're all uptight" i omkvædet, der underbygges af en unison melodi på Fender Rhodes og elguitar. Hovedpersonen håber på at blive bortført af rumvæsnerne, så han på den måde kan komme ud over sin trivielle tilværelse. Han er godt klar over, at hvis det skulle ske, så er der ingen, der vil tro på ham; men det gør ikke noget, for han vil være tilfreds med, at han har set "the stars and the meaning of life" (Randall 2004: 153). Teksten er inspireret af to begivenheder fra Thom's liv: 1) Oplægget til en stil, som Thom skulle skrive i skolen som barn: "You are an alien from another planet. You've landed and you're standing in the middle of Oxford. What do you see?" (ibid.). 2) Da Thom en dag kørte en fasan ned, gik ud af bilen og begyndte at tænke på det at blive bortført af rumvæsner (Hale 1999: 148).

'Exit Music (For A Film)'⁷

"[T]he first performance we'd ever recorded where every note of it made my head spin – something I was proud of" (Yorke citeret fra Randall 2004: 154).

'Exit Music (For A Film)' er, som titlen antyder, skrevet til en film, nemlig Baz Luhrmanns filmatisering fra 1996 af Shakespeares *Romeo & Julie*, hvor den blev benyttet som underlægningsmusik til rulleteksterne. Sangen kom dog aldrig med på filmens soundtrack, fordi bandet hævdede, at sangen var for personlig (Paytress 2005: 40).

Sangen begynder i samme stil som en Johnny Cash-sang fra slutningen af 60'erne: Yorke, der akkompagnerer sig selv på akustisk guitar (Paytress 2005: 40). Verset er sangens helt centrale del. Der er fire vers og derudover kun to kontraststykker, hvoraf det første fastholder sangen i dens rolige leje, mens det andet er sangens første stykke med fuldt band, og stykket bygger op til det monumentale klimaks i sidste vers (Griffiths 2004: 56). Bandet havde i sinde, at sangen skulle lyde som noget af filmkomponisten Ennio Morricone's musik (Randall 2004: 154), og det høres ifølge Griffiths i dette kontraststykke, hvor der for eksempel bruges vekseldominant (C#) og neapolitansk

⁷ Se bilag 4.

sekstakkord (C) (Griffiths 2004: 57). Yorkes vokal blev indspillet i en huleagtig forhal i St. Catherine's Court for at opnå den rette, naturlige rumklang, og lyder derfor meget atmosfærisk (Footman 2007: 67).

Selvom teksten er noget indirekte, virker det grundlæggende plot klart nok: Tidligt om morgenen, i ly af mørket, er et ungt par hemmelighedsfuldt i færd med at forberede at flygte fra deres forældres klør. Denne flugt ender dog i en tragedie: at de begge begår selvmord. Med andre ord, et Romeo & Julie-scenario (Randall 2004: 154). 'Exit Music (For A Film)' er således udgangsmusik (exit music) i mere end én forstand: På den ene side er det udgangsmusik til slutningen af en film, hvor publikum begiver sig mod exitskiltene; på den anden side handler det om døden, om at forlade livet (Footman 2007: 65). Thom havde i første omgang tænkt sig at benytte replikker fra Shakespeares skuespil i sangen, men det viste sig at være for besværligt (Clarke 2006: 120).

'Let Down'⁸

"Andy Warhol once said that he could enjoy his own boredom. 'Let Down' is about that" (Yorke citeret fra Clarke 2006: 121).

'Let Down' starter med en guitarfigur (fig. 1), der ikke er helt nem at følge. Det er en række af figurer på fem ottendedele ad gangen, der følger mønstret *ABCBABC* osv. Fordi de hænger sammen fem og fem, varierer det, hvor trykket ligger i takten (Griffiths 2004: 38).

The figure shows the guitar figure for 'Let Down' in 4/4 time, with a tempo of 120. The notation is in treble clef with a key signature of two sharps (F# and C#). The figure consists of three staves of music, each containing five eighth notes per measure. The chords are labeled as follows:

- Staff 1: Measures 1-5. Chords: A, B, C, B, A.
- Staff 2: Measures 6-10. Chords: A, B, C, B, A. A note in measure 7 is marked 'Bas + tr. kommer ind'.
- Staff 3: Measures 11-15. Chords: B, C, B, 1. vers A, B.

Fig. 1

⁸ Se bilag 5.

”In listening, you can achieve Zen Buddhist levels of concentration, by counting fives (one, two, three, four, five) with the guitar notes” (ibid.). Tidspunktet, hvor resten af bandet kommer ind (i takt 7), virker fuldstændig tilfældigt, hvis ikke man koncentrerer sig om at tælle taktslag.

Teksten handler om tomheden ved at rejse (Randall 2004: 155), men det er en bevidsthedsstrøm – ikke en sammenhængende fortælling, men derimod svagt sammenhængende sætninger, der danner billeder af skuffelse og desillusion (Footman 2007: 72). Sangens centrale linje ”Don’t get sentimental, it always ends up drivin’” forklarer Thom på følgende måde: ”Sentimentality is being emotional for the sake of it. We’re bombarded with sentiment, people emoting. That’s the letdown” (citat fra Doheny 2002: 68). Omkvædet beskriver et insekt, der bliver knust på jorden, og i andet vers høres resultatet: skjoldet er knust og vingerne fortrækker sig. Men denne blotte observation udvikler sig senere i andet vers, hvor Thom synger ”One day, I am gonna grow wings, a chemical reaction, hysterical and useless”. Regner hovedpersonen med at blive transformeret – ligesom Kafkas Gregor Samsa⁹ - til et skadet, hjælpeløst insekt? (Randall 2004: 156). Vi får selvfølgelig ikke svaret, men musikkens tiltagende, påtrængende karakter taler for, at en eller anden ændring finder sted: Thom synger i et højere register, alt imens Jonnys skæve guitarlinje nu ikke længere spilles som ”fem over fire” men derimod som ”tre over fire”. Musikalsk slutter nummeret med triumf, og det er ikke underligt, for ’Let Down’ er en sejr, en sejr over netop den ufølsomhed, den skildrer (ibid.).

’Karma Police’¹⁰

”Best to my mind though, there’s the one word, phew. Phew’s great: it’s a cartoon word, like ‘gulp’ or ‘zzzz’ or ‘bah’” (Griffiths 2004: 62).

Mens Radiohead var på turné i 1996, havde de et slogan, der hjalp dem til at ignorere særligt modbydelige mennesker: ”[T]he karma police will catch up with him sooner or later” (Clarke 2006: 121). Herfra kommer titlen til ’Karma Police’, der var albummets andensingle (udgivet i august 1997). Den opnåede en ottendeplads på den britiske singlehitliste, og blev således den bedst sælgende af de ”komiske buddhisme-sange” siden Culture Clubs ’Karma Chameleon’ (1983)

⁹ Fra romanen *Forvandlingen* fra 1915

¹⁰ Se bilag 6.

(Footman 2007: 80). Sangen vandt desuden en Ivor Novello Award for ”Best Contemporary Song of 1997” (Ogg 2000: 173).

’Karma Police’ består af to dele: Først vers-omkvæd-struktur og dernæst et kontraststykke. I forhold til den første del, bør man lytte til The Beatles’ ’Sexy Sadie’ fra *The White Album* (1968) (Griffiths 2004: 61). *The White Album* og i særdeleshed denne sang har for mange ligheder (akkordgang, melodi, instrumentale lyde, produktion m.v.) med ’Karma Police’ til, at det kan være tilfældigt (Doheny 2002: 72). Mere konkret er lydene og rytmerne på klaveret og det lille harmoniske twist i omkvædet (G-F#-C) begge påfaldende tegn på, at Beatles’ album har været inspirator (Griffiths 2004: 61). Anden del, der starter efter andet omkvæd, er noget andet. Nummeret bliver her løftet til nye højder på flere måder: Harmonisk skiftes der toneart fra e-mol til h-mol; melodisk og vokalt skifter Thom til sit ”engleagtige” register, og i det hele taget spiller alle instrumenter lysere (ibid.: 61-62).

I teksten er fortælleren ude efter irriterende mennesker til fester, og han beder karmapolitiet om at give dem, hvad de fortjener: ”This is what you get when you mess with us”. Det er en fin blanding af noget truende og noget komisk (Randall 2004: 156). ”I can’t handle having people looking at me in that certain way [...] Though it’s a joke as well, you know: ’Karma police, arrest this man.’ That’s not entirely serious; I hope people will realize that” (Yorke citeret fra Doheny 2002: 71). Når forbrydelserne i sangen inkluderer ”talking in maths” og at være i besiddelse af ”a Hitler hairdo”, er det heller ikke svært at se det som en joke (ibid.). Til gengæld er det mere seriøst, når Yorke synger om forbrydelser som ”buzzing like a fridge” og at lyde som en ”detuned radio”. Her berøres nemlig det gennemgående tema på hele albummet: den overflødige støj. Men ’Karma Police’ er dog mest for sjov: ”Karma just happens. It doesn’t need someone to impose it: there isn’t really a Buddhist equivalent of the Roman Catholic Inquisition” (Footman 2007: 78). Derfor giver det ikke mening at tale om et ”karmapoliti”, hvilket skulle være et stærkt nok argument for, at man ikke skal tage sangen alt for seriøst (ibid.).

’Fitter Happier’¹¹

”*Life is not like the brochures; it’s ‘frozen winter shit’*” (Footman 2007: 86).

¹¹ Se bilag 7.

'Fitter Happier' er albummets mærkeligste nummer, der uundgåeligt ofte vil blive sprunget over¹², når man lytter til albummet (Clarke 2006: 121). Sammenligningen med nummeret "Revolution 9" fra The Beatles' *White Album* ligger lige for (Griffiths 2004: 64), men 'Fitter Happier' adskiller sig især på ét punkt: Stemmen på nummeret tilhører ikke et menneske, men derimod en computer¹³, for Thom følte, at hvis han selv indsang ordene, ville resultatet blive for emotionelt og for ynkeligt (Randall 2004: 158).

Musikalsk set er nummeret ret ligetil: Efter cirka¹⁴ tre takters computerstemme og støj alene, kommer klaveret på. Der spilles kun tre forskellige toner over tre forskellige akkorder i Bb-mol. Efter syv takter i den dur (eller rettere: mol), skiftes der toneart til g-mol, og der spilles yderligere otte takter - stadigvæk kun med brug af tre forskellige toner over tre forskellige akkorder. Til slut vendes der tilbage til udgangstonearten (Bb-mol), og nummeret slutter atter med støj (og intet klaver).

At 'Fitter Happier' adskiller sig markant fra de andre numre på albummet, finder man ud af allerede inden man har hørt cd'en første gang. Nummeret svæver nemlig for sig selv på bagsiden af cd-coveret med mindre skrift, så man nemt kommer til at overse nummeret i første omgang. Men er 'Fitter Happier' virkelig en slags ekstranummer, der ikke har særligt stor betydning for albummet? (Footman 2007: 84-85). Det er helt klart det nummer på albummet med flest ord, og dermed spiller det en væsentlig rolle i albummets overordnede temaramme. Vi bliver påbudt at dyrke regelmæssig motion, beherske vores drikkeri og skære ned på de mættede fedtsyrer; at holde kontakt med vores venner og vores bankopgørelser; at køre forsigtigt og give penge til velgørenhed. Men ret hurtigt (nummeret varer under to minutter) ændres recepten: Opfordringer til at være god mod dyr bliver pludselig til, at lytteren identificerer sig med en kat, der er bundet til en stang, og senere med en gris, der er på antibiotika (ibid.: 86). Det handler altså om en person, der har indordnet sig så meget under verdens forventninger, at han har fået "frataget" sin individualitet, og nu ikke er meget mere end en robot. Han er veltilpas ("regular exercise at the gym"), men tom ("a pig in a cage on antibiotics"¹⁵) (Randall 2004: 158).

¹² Ifølge Mark Paytress vil nummeret altid være at finde på lister som 'The Most Skipped Tracks On An Album' (Paytress 2005: 42)

¹³ Thom Yorke skrev sin tekst ind i skriveprogrammet *SimpleText* på sin Macintosh, og ved hjælp af programmet *PlainTalk* (et talesynteseprogram) kunne han få læst teksten højt.

¹⁴ Jeg har selv talt mig frem til takttallet ud fra det grundlæggende tempo i nummeret, da der ikke er nogen puls fra starten af. Hele nummeret har dog en rubatofornemmelse, så det kan godt være svært at finde hoved og hale i.

¹⁵ Denne sidste linje er taget fra Jonathan Coes roman *What a Carve Up!* (1994) (Randall 2004: 158)

‘Electioneering’¹⁶

“[T]he idea of shouting out words [...] effectively declaring that ‘politicians, by and large, suck’, is vastly entertaining” (Griffiths 2004: 70).

Overflod af guitar var tidligere Radioheads varemærke, men på *OK Computer* er det en sjældenhed. Der er dog masser af guitar for pengene på ‘Electioneering’. Det er det eneste sted på albummet (bortset fra dele af ‘Paranoid Android’), hvor bandet virkelig spiller rockmusik, og således står sangen i forbløffende kontrast til det foregående nummer (Footman 2007: 94). Musikalsk set er der dog ikke meget nyt at hente i sangen. Men ‘Electioneering’ tjener alligevel to specifikke formål på *OK Computer*: 1) Den giver få minutters pusterum, sådan som den er positioneret mellem to af de mest krævende sange på albummet; 2) den demonstrerer Radioheads spændvidde (ibid.: 97).

Radiohead lyder vrede på nummeret, især i guitarsoloen til sidst, og det er fordi de *er* vrede: Radiohead har opdaget politik. Den harme, som nummeret udtrykker, virker hovedsageligt til at være rettet mod politikeres åbenlyse uærlighed, især mod daværende premierminister Tony Blair (Doheny 2002: 75); men det er også et voldsomt verbalt angreb mod ”bullshit economies” og de politikere, der understøtter dette (Paytress 2005: 43). Yorke spiller en korrump politiker, der søger stemmer, og som vil gøre alt for at sikre sig magten (Footman 2007: 94), og i omkvædet reflekterer han over både politiske og kunstneriske kompromiser med linjen ”when I go forwards/you go backwards/and somewhere we will meet” (Randall 2004: 159). Tidligere har bandet ikke været så politiske, og ‘Electioneering’ er således en af de første virkeligt politiske sange fra deres side (Doheny 2002: 74). ”If Tony Blair can behave as a pop-star, why shouldn’t we feel a bit like politicians?” (Ed citeret fra Clarke 2006: 122). Bandmedlemmerne har kollektivt eller individuelt ikke lagt skjul på deres holdninger til globalisering, bæredygtig handel, miljøet, m.v. Yorke især har været højlydt i sin knusende bedømmelse af den politiske og økonomiske elite, der styrer verden (Footman 2007: 93).

En af inspirationskilderne til sangen er John Lennons nyhedsreportage-stil på The Beatles’ ‘A Day In The Life’ (fra *Sgt. Pepper’s Lonely Hearts Club Band*, 1967) (Randall 2004: 159), og Yorke skrev sangen efter at have læst Eric Hobsbawms *The Age of Extremes* (1994) og Will Huttons *The State We’re In* (1995) (Doheny 2002: 74); han vedkender sig desuden også at være inspireret af

¹⁶ Se bilag 8.

Noam Chomsky. Linjen "I trust I can rely on your vote"¹⁷ var noget Yorke fandt på, efter han var blevet træt af at give hånden til så mange mennesker på en af deres turnéer: "So I came up with this running joke with myself, where I used to shake people's hands and say, "I trust I can rely on your vote."" (citat fra Ogg 2000: 141).

'Climbing Up The Walls'¹⁸

"[T]he most frightening (in a horror movie sense) that the band had ever come up with" (Doheny 2002: 75).

Lydmæssigt er 'Climbing Up The Walls' et pragteksemplar. Phils trommer lyder som metalskraldespande, delvist pga. equalizermanipulation og delvist fordi hovedsignalet er den lyd, der blev opfanget gennem de andre instrumentmikrofoner (de indspillede live). Thoms akustiske guitar blev indspillet med så højt niveau, at den overstyrede, og hans stemme er blevet filtreret så meget (delay og distortion), at man knap nok kan høre, det er ham, der synger. Eds delayguitar knirker som gulvet i et hjemsøgt hus, mens Colins basgang bliver spillet på en synthesizer (Novation Bass Station) i stedet for elbas, og til allersidst i sangen er der 16 violiner, der alle spiller i kvarttoneafstand fra hinanden¹⁹ (Randall 2004: 159-160), hvilket lyder som insekter. Alle disse lyd-mæssige eksperimenter giver nummeret dets uhyggelige fornemmelse.

I teksten er vi inde i sindet på en potentiel seriemorder (Clarke 2006: 122), der har tænkt sig at bryde ind i et familiehjem (Footman 2007: 100). "Do not cry out or hit the alarm, you know we're friends till we die", synger gerningsmanden, og han advarer "Either way you turn I'll be there/Open up your skull I'll be there/Climbing up the walls". Thom Yorke, der har antydnet, at sangens rødder stammer fra en periode, hvor han arbejdede på et psykiatrisk hospital (ibid.: 101), siger om sangen: "Some people don't dare to sleep with the window open, because they're afraid that the monsters that they see in their imagination will come inside. This song is about the monster in the closet" (citeret fra Clarke 2006: 122).

¹⁷ Egentlig en tautologi.

¹⁸ Se bilag 9.

¹⁹ Denne såkaldte "white noise" er inspireret af den polske komponist Krzysztof Penderecki (Doheny 2002: 77).

'No Surprises'²⁰

"[A] glockenspiel-led nursery rhyme about suicide" (Clarke 2006: 122).

'No Surprises' var den tredje og sidste single fra albummet (udgivet i januar 1998). Den opnåede en fjerdeplads på den britiske singlehitliste. Sangen, der egentlig var et forgæves forsøg på at "genskrive" Louis Armstrongs 'What A Wonderful World' fra 1968 (Clarke 2006: 123), blev indspillet i første take: "We did endless versions afterwards, and they were all just covers of the first version. So we gave up and went back to [the original]" (Thom citeret fra Randall 2004: 161). 'No Surprises', der blev skrevet mens bandet var på turné med R.E.M. i 1995, er musikalsk set en lækker, sukkersød sang, der kommer som et chok efter den dystre 'Climbing Up The Walls'. Men den bærer på mørke undertoner. Thom synger "I'll take a quiet life, a handshake, some carbon monoxide²¹", og senere "this is my final fit, my final bellyache". Dermed bliver det sukkersøde sat i skarp kontrast til tekstens håbløshed og tilsyneladende selvmordstema (Randall 2004: 160): "[A] friend of mine once mimed shooting himself in the mouth to the song's lush final chord, a move that aptly conveys the prevailing mood" (ibid.: 160-161).

I 'No Surprises' vender vi tilbage familielivsdomænet, hvor hovedpersonen, der lever i et kapitalistisk samfund, har fået ødelagt al fornøjelsen ved livet, og den eneste udvej for ham er at indånde noget kulilte, og så stilhed. Frustrationen og fortvivlelsen ved at være et lille bitte hjul i det store, industrielle maskineri, driver ham til selvmord (Footman 2007: 108). Man kan dog stille spørgsmålstegn ved, om sangen virkelig eksplicit er en selvmordsang, og Thom Yorke har da også afvist dette (Paytress 2005: 44). Han siger i stedet: "[It's a] fucked-up nursery rhyme. A desperate bid to try and get back to normalcy and failing miserably [...] I find landfills really curious. All this stuff is getting buried, the debris of our lives. It doesn't rot, it just stays there. That's how we deal, that's how I deal with stuff, I bury it" (citeret fra Clarke 2006: 123). Sangen handler altså også om den dårlige evne til at fortrænge det, vi går og bærer på. Som Jim Irvin fra musikmagasinet *Mojo* rammende udtrykker det, siger sangen en masse om moderne, pantsat dårlighed (Ogg 2000: 179).

²⁰ Se bilag 10.

²¹ Kulilte. En særdeles giftig gas, der kan dræbe ved indånding.

'Lucky'²²

"[I]t's a really good idea – surviving a plane crash and feeling elatedly happy" (Griffiths 2004: 75).

'Lucky' blev udgivet som en del af velgørenhedsalbummet *Help!* allerede i september 1995 (kun et halvt år efter *The Bends*), og Radiohead prøvede at remikse sangen til *OK Computer*, men de fandt ud af, at originalen havde en charme, som remiksene manglede, og sangen blev således blot genudgivet på *OK Computer* (Randall 2004: 161).

Sangen har udgangspunkt i en lydprøve, hvor Ed stod og legede med guitaren: "[W]e were in Japan – and putting together a different pedal order and actually hitting the strings above the nut on the headstock. The pedals that I did it with, and the delay that was going on. It was one of those moments" (Ed citeret fra Hale 1999: 146). Det er dette, man kan høre i starten af sangen. Musikalsk set minder sangen om midt-70'ernes Pink Floyd²³ med dens langsomme, sørgmodige tempo og dens jubelguitar i omkvædet og i guitarsoloen. Ellers er sangen karakteristisk ved dens halve takter. Versene består således af 7 takter (3,5 + 3,5) og omkvædene består af 7,5 takt. Efter den afsluttende "David Gilmour-solo", ender sangen på en dominant-septim-akkord (H7) – en halvkadence. Denne akkord bliver så til tonika i den efterfølgende sang, 'The Tourist', og de to numre bliver således forbundet harmonisk på denne måde.

På tekstsiden giver 'Lucky' genlyd af 'Airbag'. Begge sange synes at handle om en eller anden form for genfødsel i forbindelse med en ulykke. Hovedpersonen i 'Lucky' beder om at blive trukket op af en sø, ud af vragedelene fra et fly, mens hovedpersonen i 'Airbag' mirakuløst overlever et bilulykke. Desuden giver "I'm your superhero" genlyd af "I'm back to save the universe" og den lykkfølelse, det er at have overlevet en ulykke (Randall 2004: 161).

²² Se bilag 11.

²³ Pink Floyd har haft stor indflydelse på Jonny Greenwood.

'The Tourist'²⁴

"'The Tourist' is a song about speed, about the amount of speed you live your life with" (Jonny citeret fra Paytress 2005: 46).

OK Computer slutter med 'The Tourist' – et tilbagelænet nummer i 9/8. I introen og alle versene er der indlagt et ekstra slag i den niende takt, så dén takt er i 12/8. Denne langsomme sang, hvor Thom synger lange toner med sin mest delikate stemme, tilskynder lytteren til at slippe væk fra den fart og støj, der har domineret hele albummet indtil nu (Randall 2004: 162): "Hey man slow down/idiot slow down". Thom skrev teksten på en ferie i Prag, hvor han samlede tilfældige noter og ord til en slags montage (Clarke 2006: 123):

When we chose to put 'Tourist' at the end [...] we did find that it was the only resolution for us – because a lot of the album was about background noise and everything moving too fast and not being able to keep up [...] If you can slow down to an almost stop, you can see everything moving too fast around you and that's the point (Yorke citeret fra Randall 2004: 162-163).

'The Tourist' er den eneste sang på albummet, hvor al musikken er skrevet af Jonny Greenwood²⁵, og han blev overrasket, da resten af bandet gerne ville have sangen med på albummet (Clarke 2006: 123). Han blev inspireret til at skrive musikken, da han var i en smuk fransk by, og så en gruppe amerikanske turister, der forsøgte at se alt på ti minutter (Hale 1999: 151). Jonny var chokeret over, at disse turister kunne være på et så flot og specielt sted uden at opdage det, fordi de havde for travlt (ibid.). Igen er inspirationen fra Pink Floyd til at høre, især med Jonnys Gilmour-agtige guitarstil (Paytress 2005: 46). 'The Tourist' har referencer til mange musikalske nøglelementer på albummet, ligesom et afsluttende nummer burde have. Trommerne er ligesom dem på 'Airbag' – men nu drænet for energi. Den blide og vuggende guitarklimpen er som et beroligende ekko af de mange pulserende guitarfigurer gennem albummet. Selv triangelen er som et svagt ekko af klokkespillet på 'No Surprises' (Doheny 2002: 82).

²⁴ Se bilag 12.

²⁵ Jonny skrev også musikken til dele af 'Paranoid Android'.

Den sidste tone på sangen – og på hele albummet – er lyden af en triangel. Randall ser det som en overraskende lys og håbefuldst måde at slutte et album på, efter det har udforsket et tungt, emotionelt territorium over de sidste godt 50 minutter (Randall 2004: 163). Dai Griffiths, derimod, synes, det er upassende med den triangel: "[T]here just seems something a bit 'youth orchestra' about that triangle" (Griffiths 2004: 75). Men ifølge Footman signalerer "klokken" slutning, lige som i alle mulige andre sammenhænge. Det er bare underligt, at det hele slutter med så lille en "klokke" som triangelen, når det nu kunne have været en kirkeklokke i stedet (Footman 2007: 121). Men slutningen på livet *er* uundgåeligt et antiklimaks; ikke en kirkeklokkes melankolske begravelsesringning, men derimod en "skoletriangelens" næsten umærkelige klang (ibid.: 123).

Den kritiske respons

Capitol – bandets daværende pladeselskab i USA – var ikke tilfredse med albummet efter indspilningen, og derfor valgte de at ændre det første oplag fra to millioner kopier til en halv million (Footman 2007: 37). Det skulle dog vise sig, at den halve million blev solgt i USA allerede efter fem måneder (Randall 2004: 174), og i 2006 var albummet solgt i fire millioner eksemplarer²⁶. *OK Computer* blev nummer ét på den britiske albumhitliste og nummer 21 på den amerikanske *Billboard 200*.

OK Computer blev særdeles godt modtaget både i hjemlandet og i USA, men anmeldelserne var ikke blot enstemmigt positive, de var også enige om mange detaljer. De fleste advarede om, at albummet ikke var nemt at lytte til og skulle høres igennem en del gange før det gav helt mening, men det mest signifikante var, at journalisterne følte sig ret sikre på, at albummet ville få langsigtet, historisk indflydelse (Footman 2007: 179-182). Denne praktisk talt enstemmige anerkendelse var næsten uden fortilfælde: "Not since 1967, with the release of *Sgt Pepper's Lonely Hearts Club Band*, had so many major critics agreed immediately, not only on an album's merits, but on its long-term significance, and its ability to encapsulate a particular point in history" (ibid.: 182). Og *OK Computer* har da også levet op til forventningerne; i hvert fald, hvis man skal tro de mange afstemninger og lister gennem tiden, der har givet deres bud på, hvilke albums, der er vigtige²⁷. I

²⁶ Ved at søge på 'OK Computer' i RIAA's "gold & platinum"-database, <http://www.riaa.com/goldandplatinumdata.php> (17.08.2009), fandt jeg frem til, at albummet har opnået 2x multiplatin, og altså 2x 2 mio.

²⁷ Selvom disse lister ofte bliver præsenteret med en aura af højtidelig objektivitet, så er det langt fra altid tilfældet. Musikbladene kan være interesseret i at fange læserne ved at lave overraskende lister, der provokerer og skaber debat. Det er mere troværdigt med de lister, der er baseret på en læserafstemning, selvom der i flere tilfælde kan være fiflet med resultatet efterfølgende fra redaktionens side (Footman 2007: 183).

1997 blev albummet således nummer to i både NME og Melody Makers²⁸ ”end-of-year”-lister i England, og det blev også nummer to i de amerikanske *Rolling Stone*, *Village Voice*, *Uncut* og *Spin*. Albummet fik førstepladser i for eksempel de britiske musikmagasiner *Mojo*, *Vox*, og *Select* og i det amerikanske magasin *Entertainment Weekly* (ibid.: 183-184). Men det mest signifikante må være *OK Computers* forekomst på diverse ’all-time’-lister. I 1998 blev albummet nummer et i det britiske musikmagasin *Qs* læserafstemning om ’alle tiders bedste album’, og da disse læserafstemninger gentog sig i 2003 og 2006, blev albummet henholdsvis nummer to og nummer et. I årene efter 1998 opnåede albummet også høje placeringer på lister udgivet af *NME*, *Melody Maker*, *Spin* og *Alternative Press*. Det blev dog kun til en 162. plads på *Rolling Stones* ”The 500 Greatest Albums of All Time” fra 2003 – en liste, der nok er den mest kendte af sin art²⁹, men som dog er blevet kritiseret for at være for fokuseret på rockmusik fra 60’erne og 70’erne. I 2006 opnåede albummet igen fine placeringer med top-10 placeringer i *Mojo* og *NME*, samt en kåring som de sidste tyve års bedste album i *Spin* (ibid.: 185). Ud over dette vandt bandet også en Grammy for ”Best Alternative Rock Performance” i starten af 1998, og det var dermed ikke overraskende, at *OK Computer* nu blev kaldt en klassiker (ibid.: 186).

Hvis albummet virkelig har haft så stor betydning, er det naturligvis værd at undersøge lidt nærmere, hvad det er for et album, vi har med at gøre. Tim Footman stiller tre spørgsmål til albummet, som jeg i det følgende vil bruge som udgangspunkt: “[W]hat else does it sound like?; what’s it about?; how important is it?” (ibid.: 137).

What else does it sound like?

Blandt kritikere er der bred enighed om, at man på *OK Computer* kan høre indflydelsen fra The Beatles (især *White Album*, 1968), Miles Davis (især *Bitches Brew*, 1970) og Pink Floyd (især *The Dark Side Of The Moon*, 1973, og *Wish You Were Here*, 1975). Indflydelsen fra The Beatles og især *White Album* høres tydeligst ved lysten til at vove noget; indflydelsen fra Miles Davis høres tydeligst i bandets brug af Fender Rhodes; og indflydelsen fra Pink Floyd er mest mærkbar i fornemmelsen for plads, melankoli og den lydtekniske innovation. Men mangfoldigheden af Radioheads inspirationskilder er stor, og dette er måske en af grundene til, at *White Album* så ofte bliver brugt til at sammenligne *OK Computer* med (Footman 2007: 138). The Fab Fours

²⁸ To af de største musikmedier i Storbritannien.

²⁹ Dette bygger jeg på det faktum, at det på Wikipedia som regel er nævnt i de specifikke album-artikler, hvis et givent album er at finde på denne liste.

dobbeltalbum er nemlig et album med meget stor spændvidde: ”ranging from gritty blues-rock (’Happiness Is A Warm Gun’, ’Yer Blues’) to lush schmaltz (’Good Night’), from daft cowboy songs (’Rocky Raccoon’) to cheesy cod-reggae (’Ob-La-Di, Ob-La-Da’), with influences stumbling from The Beach Boys to Stockhausen and back again” (ibid.: 138-139). *OK Computer* spænder ikke ligeså bredt, men det gør inspirationskilderne, hvoriblandt vi ud over ”de tre store” finder følgende: ”David Bowie; King Tubby; Genesis; The Doors; Ennio Morricone; The Jesus and Mary Chain; The Who; The Stereophonics; Krzysztof Penderecki; Sparklehorse; The Beach Boys; Louis Armstrong; The Eagles” (ibid.: 139).

What’s it about?

Albummets titel er taget fra en bemærkning i *The Hitchhiker’s Guide To The Galaxy* (Footman 2007: 36), men Thom afviser, at albummet handler om computere: ”It’s not really about computers [...] It was just about the noise that was going on in my head for most of a year and a half of travelling and computers and television and just absorbing it all” (citat fra Randall 2004: 144).

Denne baggrundsstøj består i både virkelig baggrundsstøj og mental baggrundsstøj. De ofte skadelige virkninger, industriel støj kan have – især når det kommer til psykologiske og følelsesmæssige virkninger – er et gennemgående tema på albummet, der bliver berørt på forskellige måder (Doheny 2002: 71). Men Yorkes hovedbekymring gennem albummet er mere end det: Det er den måde, hvorpå skæringspunktet mellem politik, økonomi og teknologi underkuer individet. Det er ikke teknologien per se, der skræmmer ham; problemet er de sociale og menneskelige konsekvenser, teknologien kan have (Footman 2007: 140). Mange af sangene på albummet er i bund og grund sange, hvor Yorke lægger stemme til en anden karakter, og altså ikke sig selv (ibid.: 141). Men hvis tekstforfatteren skal gemme sig bag alle mulige masker, hvordan finder vi så ud af, hvad *OK Computer* virkelig betyder? Her kan det være en hjælp at overveje de forskellige temaer, der finder sted på albummet (ibid.: 141-142).

Transport/teknologi

Allerede på forsiden af coveret er det tydeligt, at transport er et vigtigt tema på albummet, for her ser vi en motorvej og snuden af et fly. Men det er forskelligt, hvordan temaet behandles rundt omkring på albummet. ’Airbag’ og ’Lucky’ handler om det farlige ved maskinel transport; i ’The Tourist’ er fysisk bevægelse en metafor for et liv, der er kommet ud af kontrol; mens transport i

'Let Down' og 'Fitter Happier' blot er et aspekt af den moderne, vestlige livsstil, der bidrager til dens egen ødelæggelse (ibid.: 142). Selvom transport dominerer teksterne på *OK Computer*, er det ofte, at dette tema repræsenterer mere generelle temaer relateret til den voksende teknologisering af det moderne samfund. Flere af sangene på albummet handler om personligheder, der forsøger at opretholde deres individualitet over for den robotagtige konformitet: "Byen, hvor man ikke kan lugte noget" fra 'Subterranean Homesick Alien' og selvhjælpsbanaliteterne på 'Fitter Happier' (ibid.: 144). Thom Yorkes eget forhold til transport og teknologi er ambivalent: Han hader biler, men forstår godt, hvor svært det er at leve uden, og han hader den skade luftrafik forvolder, men han er rockstjerne, så han bliver nødt til at turnere (ibid.: 229).

Kapitalisme

Det andet store tema på albummet er afskyet for den magt, den globale handel og økonomi har. Kommentaren om "networking yuppies" i 'Paranoid Android' føles umiddelbart blot som en hånlig bemærkning mod en social klike, men det er egentlig en kommentar mod 80'ernes 'greed is good'-mentalitet (støttet af både Ronald Reagan og Margaret Thatcher), der er baggrunden for hele yuppiefænomenet. På samme måde virker linjen "bring down the government" i 'No Surprises' som en henkastet sidebemærkning, men i konteksten, hvor en mand er blevet knust af det system, han selv har været med til at understøtte, får det straks en anden betydning. 'Fitter Happier' kommer med en værdifri artikulation af de intetsigende slagord, der understøtter dette system, og når vi hører linjen "like a cat tied to a stick", forstår vi godt budskabet. 'Electioneering' afskaffer ironien, og siger tingene direkte, men ellers var det som bekendt først efter *OK Computer*, at bandets sangtekster blev mere eksplicit politiske (ibid.: 145-146).

Vanvid

Thom Yorke har sagt, at den bizarre verdensanskuelse, der bliver præsenteret i medierne, ofte får ham til at betvivle sin egen forstandighed: "Anybody who turns on the TV and actually thinks about what they're watching has to believe they're going insane" (citat fra ibid.: 147). Men vanvid i den mere konventionelle forstand – specifikke forstyrrelser i den enkeltes sind – er også et tema på albummet. Karaktererne i Yorkes fortællinger tror på systemet, som til gengæld driver dem til vanvid. Graden af psykiske forstyrrelser varierer: Hovedpersonen i 'Karma Police' synes blot at være en dagdrømmer ("for a minute there I lost myself"), mens hovedpersonerne i 'Lucky' og 'Subterranean Homesick Alien' forekommer at være blevet ført bag lyset. Som titlen antyder, er den

dysfunktion, der er afbilledet i 'Paranoid Android' knap så godartet, og balancerer på grænsen til brutalitet; og 'Climbing Up The Walls' fører mental afsporing endnu et skridt videre (ibid.).

Døden

Radioheads sange demonstrerer, at teknologien godt kan være farlig – også med døden som følge. Yorke var selvkritisk over for sin holdning til døden, og så dette som et resultat af sin moderne vestlige baggrund. Han var bekymret for det faktum, at vi aldrig får tid til at tænke på døden, og alligevel er vi konstant i fare for at blive dræbt (ibid.: 148). På albummet skildres på forskellige måder, hvad denne fare består i: Ulykker og nærdødsoplevelser i 'Airbag' og 'Lucky'; truslen om barbarisk nedslagning i 'Climbing Up The Walls'; det dystre selvmord i 'No Surprises'; det mere romantiske, men stadigvæk tragiske og meningsløse selvmord i 'Exit Music (For A Film)' (ibid.: 149).

Slogans

Thom Yorke har formet flere af sine sangtekster ud fra løst forbundne slogans. De fleste af sangene indeholder slogans, men kun nogle af dem har slogans som deres tema. I 'Paranoid Android' finder vi blot det tomme slogan "God loves his children", mens sloganerne i 'Electioneering' er i forgrunden. 'Fitter Happier' er hele vejen igennem konstrueret af slogans, og her opstår en kollage, der opretholder nummerets styrke, ikke gennem indhold, men gennem form og struktur. Rejsen fra "regular exercise at the gym" til "a pig in a cage on antibiotics" er hurtig og ubarmhjertig (ibid.: 149-150).

Det mest anvendte tema overhovedet i musikkens verden er naturligvis kærlighed. Men på *OK Computer* finder vi det ikke. 'Exit Music (For A Film)' er det tætteste vi kommer på en romantisk kærlighedssang, men det eneste sted på albummet, hvor ordet kærlighed optræder (på 'Paranoid Android'), er det dybt ironisk (ibid.: 150). Men Yorke gør da også op med det emotionelle og det sentimentale på 'Let Down', hvor han synger "don't get sentimental, it always ends up drivin'".

How important is it?

Da Yorke på *OK Computer* identificerede det kommende århundredes monster som global kapitalisme og dens politiske, sociale og kulturelle kompagnoner, tog han ikke blot pulsen på verdenssituationen (og den menneskelige situation) anno 1997. Han var også forud for sin tid. For

her 12 år senere, taler albummet stadigvæk tydeligt til os (ibid.: 249). ”This – coupled, of course, with great tunes and imaginative production and a weird cover [...] – is why it is a classic album” (ibid.). Men hvad er egentlig et klassisk³⁰ album? Forestillingen om et klassisk rockalbum – dybest set det, at nogle albums har mere varig signifikans end andre – opstod i midten af 60’erne, da nogle få kritikere foreslog, at popmusik burde blive taget seriøst. Det var først senere i årtiet, at idéen fik gennemslagskraft, men derefter var der banet vej for, at popmusik – og dermed også rockmusik – kunne måle sig med for eksempel den ’klassiske’ musik og litteraturen. Herefter blev der dannet kanoner og idéen om klassiske rockalbums opstod (ibid.: 249-250). At et album optræder regelmæssigt på såkaldte ”Best Album Of All Time”-lister og deslige, bliver ofte set som et udtryk for, at det er et klassisk album. Selvom dette kan være problematisk³¹, er det i mange tilfælde ikke en helt forkert måde at anskue dette på, så derudfra kan det sagtens forsvares at kalde *OK Computer* for et klassisk album: ”It can be mentioned in the same sentence as *Revolver* and no-one will snicker” (ibid.: 251). Albums bliver klassikere, fordi de opnår en speciel emotionel forbindelse med en kritisk lytterskare, men ikke nødvendigvis, fordi de sælger i store mængder (ibid.: 251-252).

Footman argumenterer for, at *OK Computer* markerede det klassiske rockalbum endeligt (”the death of the classic rock album”). Efter 1997 blev rockherredømmet afløst af den mindre kritikerroste dansemusik (dance, techno, osv.), og dermed startede en ny epoke (ibid.: 252). Denne nye bølge varede dog kun få år, inden rockmusikken igen tiltrak sig opmærksomhed (ibid.: 254). Men denne gang var det anderledes. De nye bands var bestemt ikke dårlige - The Strokes (et af de første bands i den ny bølge) har for eksempel fået rigtigt gode anmeldelser - men musikken var næsten aldrig original eller tankevækkende. Med inspiration i 60’ernes garagerock og 70’ernes punk var det retrospektiv musik med stor vægt på *retro*. Dermed var det usandsynligt, at der ville blive tilføjet nye albums til klassikerlisten fra den front, og den eneste effekt de kunne have på rockkanonen var at minde os om deres forbilleders meritter. Men selvom der alligevel skulle dukke nogle klassikere op fra denne kant, så er der et andet problem: Albummet som format synger muligvis snart på sidste vers. iTunes (og mange andre) har for eksempel med deres salg af downloads på nettet, hvor man også kan købe numre enkeltvis, gjort det mindre nødvendigt med et album (ibid.: 254-255). Radiohead selv nægtede i lang tid at give Apple lov til at sælge deres numre enkeltvis, fordi de vægtede højt, at albums skal købes i deres helhed. Bandet fik således først lagt

³⁰ Her menes naturligvis ikke klassisk som i ’klassisk musik’ (jf. eng. ’classical’), men derimod i betydningen ’en klassiker’ (jf. eng. ’classic’).

³¹ ”[It’s] a definition similarly ham-fisted to the notion that something is art simply because it’s in an art gallery” (Footman 2007: 251).

deres musik ud på iTunes efter den kontroversielle udgivelse af deres seneste album *In Rainbows* i 2007. Men her under to år senere, har Thom Yorke for nyligt meldt ud, at bandet ikke længere vil udgive albums, men blot vil udgive enkeltnumre, for som han siger: ”[W]e’ve all said that we can’t possibly dive into that again. It’ll kill us” (citat fra Michaels 2009). Albummet forstået som en samling sange i en forudbestemt rækkefølge er ved at dø hen (ibid.: 257), og en logisk konsekvens af dette vil være, at rockkanonen og al tale om et klassisk rockalbum vil være slut (ibid.: 258): ”Technology, that evil, suffocating beast that stalks *OK Computer*, helps to ensure that *OK Computer* is the last entry into the Rock Album Hall of Fame” (ibid.: 258-259).

Konklusion

Da Radiohead i 1997 udgav *OK Computer* var der ikke ret mange, der havde regnet med, at albummet ville opnå klassikerstatus. Men det er ikke desto mindre, hvad der er sket, og her tolv år senere har albummet stadigvæk stor interesse. Med sine tolv alsidige, men alligevel også sammenhængende numre, var albummet forud for sin tid, både hvad angår musikalske og tekstlige aspekter. Musikalsk i form af original brug af adskillige inspirationskilder, hvilket havde stor betydning for den alternative rockmusik. Tekstligt i form af afskyen for kapitalisme, teknologi og transport og det vanvid som disse medfører.

Tim Footman påstår, at *OK Computer* var det sidste klassiske rockalbum, og det er påstand, jeg kun kan tilslutte mig. Efter 1997 ændredes musikkens fokus fra rockmusik til dansemusik (dance/techno), og selvom rockmusikken vendte tilbage nogle år senere, var det med en alt for tilbageskuende tilgang. Ud over dette faktum, har der i løbet af de seneste år været en stigende tendens til, at albummet som format er på vej væk, hvilket især skyldes de teknologiske landvindinger på internetfronten. Disse to faktorer er således med til at kåre *OK Computer* til ’Det Sidste Klassiske Rockalbum’.

Summary

When the alternative rock band, Radiohead, released their magnum opus, *OK Computer*, in 1997 it wasn't expected to become something extraordinary. But the album did receive widespread critical acclaim and it was soon deemed a classic rock album. This bachelor project examines what's so special about this album and why it's so important. This is done by scrutinising the album in some detail. After two short paragraphs introducing the band and the making of the album, the treatise sets about its main focus: an exposition of the albums' twelve songs, which is done by examining musical as well as lyrical aspects of the songs, and also the sources of inspiration. After that there is a paragraph about the critical response before entering the final stage of the thesis. The remaining three paragraphs serve to elucidating the album as a whole and its significance: a paragraph about its sources of inspiration, a paragraph about its overall themes and eventually a paragraph about the classic rock album, where the question is, whether *OK Computer* was actually the last classic rock album?

OK Computer did become a classic after a while. With its twelve discrete, but yet coherent songs, the album was ahead of its time both when it comes to musical aspects and lyrical aspects. Musically, the original use of its several sources of inspiration was a thing that had a great impact on the alternative rock music. Lyrically, the loathing of capitalism, technology, and transport and the madness that these things bring with them is not less relevant today.

Regarding the question of whether *OK Computer* was actually the last classic rock album, there are two factors, which provide an answer: After 1997 the musical hegemony moved from rock music to dance music, and when rock music came back in the spotlight a few years later it was too retrospective and unoriginal to make the day. In addition to this fact, there has in recent years been an upward propensity for the album as a format to vanish, which is mainly due to technological innovations in the sphere of the internet. Thus these two factors are taking part in the crowning of *OK Computer* as 'The Last Classic Rock Album'.

Litteraturliste

- Clarke, Martin (2006): *Radiohead: Hysterical and Useless*, third edition, London: Plexus Publishing
- Doheny, James (2002): *Radiohead: Back to Save the Universe*, New York: Thunder's Mouth Press
- Footman, Tim (2002): *Radiohead: A Visual Documentary*, New Malden: Chrome Dreams
- Footman, Tim (2007): *Welcome to the Machine: OK Computer and the Death of the Classic Album*, New Malden: Chrome Dreams
- Griffiths, Dai (2004): *Radiohead's OK Computer*, 33½ series, New York: Continuum International Publishing Group
- Hale, Jonathan (1999): *Radiohead: From a Great Height*, Toronto: ECW Press
- Michael, Sean (2009): "Thom Yorke: No more Radiohead albums", The Guardian 11. august 2009, <http://www.guardian.co.uk/music/2009/aug/11/thom-yorke-radiohead> (17.08.2009)
- Ogg, Alex (2000): *Radiohead: Standing on the Edge*, London: Boxtree Ltd.
- Paytress, Mark (2005): *Radiohead: The Complete Guide to their Music*, London: Omnibus Press
- Randall, Mac (2004): *Exit Music: The Radiohead Story*, second edition, London: Omnibus Press

Bilag 1: 'Airbag'

- **Længde:** 4:44 min.
- **Toneart:** A-dur
- **Taktart:** 4/4
- **Tempo:** x = 86
- **Form:**
 - Intro: 9 t (+ en optakt på en ottendedel) (5+4)
| Dm6/9 | Aadd9 | (x4) | Aadd9 |
 - Vers 1: 12 t (6+6)
In the next world war
In a jackknifed juggernaut
I am born again
In the neon sign
Scrolling up and down
I am born again
| Aadd9 | Aadd9^{#11} | Aadd9sus | Aadd9sus | Aadd9 | Aadd9 | x2
 - Omkvæd: 6 t
In an interstellar burst
I am back to save the universe
| H7 | F#m | Esus | E | A | A |
 - Mellemspil: 5 t
| Dmadd9 | A | Dmadd9 | A | Dmadd9 |
 - Vers 2: 12 t (6+6)
In a deep, deep sleep
Of the innocent
I am born again
In a fast German car
I'm amazed that I survived
An airbag saved my life
| Aadd9 | Aadd9^{#11} | Aadd9sus | Aadd9sus | Aadd9 | Aadd9 | (x2)
 - Omkvæd: 6 t

In an interstellar burst

I am back to save the universe

| H7 | F#m | Esus | E | A | A |

- Break: 12 t (6+6)

N. C.

- Omkvæd: 12 t (6+6)

In an interstellar burst

I am back to save the universe

In an interstellar burst

I am back to save the universe

| H7 | F#m | Esus | E | A | A | (x2)

- Break: 14 t (4+10)

- Coda: 10 t (efterfulgt af én takt, der leder til Paranoid Android)

| Dm6/9 | Aadd9 | (x4) | Aadd9 | Aadd9 |

Bilag 2: 'Paranoid Android'

- **Længde:** 6:23 min.
- **Toneart:** g-mol / a-mol/C-dur / c-mol/d-mol / a-mol
- **Taktart:** 4/4 (7/8)
- **Tempo:** x = 84 / 63 / 84
- **Form:**

1. del (g-mol):

- Intro: 6 t (2+2+2)
| Cm Bb6sus | F9 F9/a |
| Gm Gm/a Gm/bb | Gm6/e Gm6/9 Gm6 |
| Gm Gm/a Gm/bb | Gm6/e Gm6/9 Gm6 |
- Vers 1: 10 t (4+2+4)
Please could you stop the noise, I'm trying to get some rest
From all the unborn chicken voices in my head
| Cm Bb6sus | F9 F9/a | Gm Gm/a Gm/bb | Gm6/e Gm6/9 Gm6 |
| Gm Gm/a Gm/bb | Gm6/e Gm6/9 Gm6 |
| Cm Bb6sus | F9 F9/a | Gm Gm/a Gm/bb | Gm6/e Gm6/9 Gm6 |
- Omkvæd: 7 t (4+3)
What's that? (I may be paranoid, but not an android)
What's that? (I may be paranoid, but not an android)
| Gm6 | Dmadd9/f | E7 | Gm6 |
| Dmadd9/f | E7 | E7 |
- Vers 2: 10 t (4+2+4)
When I am king, you will be first against the wall
With your opinion which is of no consequence at all
| Cm Bb6sus | F9 F9/a | Gm Gm/a Gm/bb | Gm6/e Gm6/9 Gm6 |
| Gm Gm/a Gm/bb | Gm6/e Gm6/9 Gm6 |
| Cm Bb6sus | F9 F9/a | Gm Gm/a Gm/bb | Gm6/e Gm6/9 Gm6 |
- Omkvæd: 7 t (4+3)

What's that? (I may be paranoid, but no android)

What's that? (I may be paranoid, but no android)

| Gm6 | Dmadd9/f | E7 | Gm6 |

| Dmadd9/f | E7 | E7 |

2. del (a-mol/C-dur):

- Break: 8 t (4+4) – takt 5-7 er 7/8-takter

| N. C. | (x4) |

| C Csus Ab6 Bb | (x3) | C Csus C Cb Bb Ab |

- Vers 3: 8 t (4+4) – takt 5-7 er 7/8-takter

Ambition makes you look pretty ugly

Kicking, squealing Gucci little piggy

| N. C. | (x4)

| C Csus Ab6 Bb | (x3) | C Csus C Cb Bb Ab |

- Vers 4: 8 t (4+4) – takt 5-7 er 7/8-takter

You don't remember

You don't remember

Why don't you remember my name?

Off with his head, man

Off with his head, man

Why don't you remember my name?

I guess he does

| A | (x4)

| C Ab Bb F | (x3) | C N.C. |

- Break: 8 t (4+4) – takt 5-7 er 7/8-takter

| N. C. | (x4)

| C Ab Bb F | (x3) | C N.C. |

- Pause: 2 t

| F | (x2)

3. del (c-mol/d-mol) – (x = 63):

- Mellemspil: 8 t

| Cm G/h | Bb6 A | Dm A | Dm Dm7/c | Bb F/a | Gm F | E Esus E | A Asus A |

- Mellemstykke 1: 16 t (8+8)

Rain down, rain down

Come on rain down on me

From a great height

From a great height

Height

Rain down, rain down

Come on rain down on me

From a great height

From a great height

Height

| Cm G/h | Bb6 A | Dm A | Dm Dm7/c | Bb F/a | Gm F | E Esus E | A Asus A |

(x2)

- Mellemstykke 2: 8 t

That's it sir, you're leaving (Rain down)

The crackle of pigskin (Rain down)

The dust and the screaming (Come on, rain down)

The yuppies networking (On me)

The panic, the vomit (From a great height)

The panic, the vomit (From a great height)

God loves his children

God loves his children, yeah

| Cm G/h | Cm/bb A | Dm A | Dm Dm7/c | Bb F/a | Gm F | E Esus E | E Esus E |

4. del (a-mol/C-dur) – (x = 84):

- Break: 16 t (4+4+4+4) – Takt 5-7 og 13-15 er 7/8-takter

| N. C. | (x4)

| C Ab Bb F | (x3) | C N.C. |

| N. C. | (x4)

| C Ab Bb F | (x3) | C N.C. |

Bilag 3: 'Subterranean Homesick Alien'

- **Længde:** 4:28 min.
- **Toneart:** G-dur
- **Taktart:** 6/8
- **Tempo:** x+ = 60
- **Form:**
 - Intro: 12 t (4+4+4)
| Dm | Ab | D/a | D/a Db/ab |
| G7 | G6 | Cm/g | G | (x2)
 - Vers 1: 8 t (4+4)
The breath of the morning
I keep forgetting
The smell of the warm summer air
I live in a town
Where you can't smell a thing
You watch your feet
For cracks in the pavement
| G7 | G6 | Cm/6 | G | (x2)
 - Mellemspil: 4 t
| G7 | G6 | Cm/g | G |
 - Vers 2: 8 t (4+4)
Up above
Aliens hover
Making home movies
For the folks back home
Of all these weird creatures
Who lock up their spirits
Drill holes in themselves
And live for their secrets
| G7 | G6 | Cm/g | G | (x2)

- Mellemspil:4 t
| G7 | G6 | Cm/g | G |
- Omkvæd: 10 t (4+4+2)
They're all uptight, uptight
Uptight, uptight
Uptight, uptight
| N. C. | N. C. | G Gsus G Gsus | Gsus G | (x2)
| N. C. | N. C. |
- Mellemspil:8 t (4+4)
| G7 | G6 | Cm/g | G | (x2)
- Vers 3: 8 t (4+4)
I wish that they'd swoop down in a country lane
Late at night when I'm driving
Take me on board their beautiful ship
Show me the world as I'd love to see it
| G7 | G6 | Cm/g | G | (x2)
- Mellemspil:4 t
| G7 | G6 | Cm/g | G |
- Vers 4: 9 t (4+5)
I'd tell all my friends
But they'd never believe me
They'd think that I'd finally
Lost it completely
I'd show them the stars
And the meaning of life
They'd shut me away
But I'd be all right
All right
I'm all right
| G7 | G6 | Cm/g | G |
| G7 | G6 | Cm/g | Cm/g | Cm/g |
- Mellemspil:8 t (4+4)

| G7 | G6 | Cm/g | G | (x2)

- Omkvæd: 14 t (4+4+4+2)

I'm just uptight, uptight

Uptight, uptight

Uptight, uptight

Uptight, uptight

| N. C. | N. C. | G Gsus G Gsus | Gsus G | (x3)

| N. C. | N. C. |

- Coda: 11 t (4+4+3)

| G7 | G6 | Cm/g | G | (x2)

| Dm | Ab | D/a |

Bilag 4: 'Exit Music (For A Film)'

- **Længde:** 4:25 min.
- **Toneart:** h-mol
- **Taktart:** 4/4
- **Tempo:** x = 61 (shuffle)
- **Form:**
 - Intro: 6 t
| Hm | Hm Hsus2 Hsus4 | Hm | Hm Hsus2 Hsus4 | Hm | Hm |
 - Vers 1: 8 t
Wake from your sleep
The drying of your tears
Today we escape
We escape
| Hm | F# | D/a | Eadd9/g# | Hm | F# | Hsus4 | H |
 - Vers 2: 8 t
Pack and get dressed
Before your father hears us
Before all hell
Breaks loose
| Hm | F# | D/a | Eadd9/g# Emadd9/g | Hm | F# | Hsus4 | H |
 - Omkvæd: 13 t (6+7)
Breathe, keep breathing
Don't lose your nerve
Breathe, keep breathing
I can't do this alone
| Am11 | (½) | E7/g# | Hsus2 Hm | (½) Hsus Hsus4 | Hm | F#sus4 |
| Am11 | (½) | E7/g# | Hsus2 Hm | (½) Hsus2 Hsus4 | Hm | F#sus4 | F# |
 - Vers 3: 8 t
Sing us a song
A song to keep us warm

There's such a chill

Such a chill

| Hm | F# | D/a | Eadd9/g# | Hm | F# | Hsus4 | H |

- C-stykke: 8 t (4+4)

You can laugh

A spineless laugh

We hope your rules and wisdom choke you

| Hm | C# | F# | G |

| G | C | F# | F# |

- Vers 4: 8 t (4+4)

Now we are one in everlasting peace

We hope that you choke, that you choke

| Hm | F# | D/a | Eadd9/g# | Emadd9/g | Hm | F# | Hsus4 | H |

- Coda: 8 t (4+4)

We hope that you choke, that you choke

We hope that you choke, that you choke

| Hm | F# | Hsus4 | H |

| Hm | F# | Hsus4 | H |

Bilag 5: 'Let Down'

- **Længde:** 4:59 min.
- **Toneart:** A-dur
- **Taktart:** 4/4
- **Tempo:** x = 120
- **Form:**
 - Intro: 10 t (6+4) (figurer á 5/8, der følger mønstret abcb osv.)
| N. C. | (x6)
| A | (x4)
 - Vers 1: 16 t (8+8)
Transport
Motorways and tramlines
Starting and then stopping
Taking off and landing
The emptiest of feelings
Disappointed people
Clinging on to bottles
And when it comes it's so, so, disappointing
| A | A | E | E | F#m | F#m | E | E | (x2)
 - Omkvæd: 9 t (3+3+3)
Let down and hanging around
Crushed like a bug in the ground
Let down and hanging around
| D Dsus2 | A D/f# | D/f# | (x2)
| D Dsus2 | A D/f# | E |
 - Mellemspil: 4 t
N. C.
 - Vers 2: 16 t (8+8)
Shell smashed, juices flowing
Wings twitch, legs are going

Don't get sentimental

It always ends up drivin'

One day, I am gonna grow wings

A chemical reaction

Hysterical and useless

Hysterical and

| A | A | E | E | F#m | F#m | E | E | (x2)

- Omkvæd: 9 t (3+3+3)

Let down and hanging around

Crushed like a bug in the ground

Let down and hanging around

| D Dsus2 | A D/f# | D/f# | (x2)

| D Dsus2 | A D/f# | E |

- Mellemspil: 16 t (8+8)

| N. C. | (x8)

| A | (x8)

- C-stykke: 15 t (8+1+6)

Let down again

Let down again

Let down again

| A | (x15)

- Vers 3: 16 t (8+8)

You know, you know where you are with

You know where you are with

Floor collapsing, falling, bouncing back

And one day, I am gonna grow wings

A chemical reaction (you know where you are)

Hysterical and useless (you know where you are)

Hysterical and (you know where you are)

| A | A | E | E | F#m | F#m | E | E | (x2)

- Omkvæd: 9 t (3+3+3)

Let down and hanging around

Crushed like a bug in the ground

Let down and hanging around

| D Dsus2 | A D/f# | D/f# | (x2)

| D Dsus2 | A D/f# | E |

○ Coda: 7 t

| Asus4 | A | (x3) | A |

Bilag 6: 'Karma Police'

- **Længde:** 4:22 min.
- **Toneart:** a-mol / G-dur / h-mol
- **Taktart:** 4/4
- **Tempo:** x = 73
- **Form:**
 - Intro: 8 t
| Am D9/f# | Em G | Amadd9 F | Em G |
| Amadd9 D | G G/f# C Cadd9/h | Am | Hm D |
 - Vers 1: 8 t
Karma police, arrest this man
He talks in maths
He buzzes like a fridge
He's like a detuned radio
| Am D9/f# | Em G | Amadd9 F | Em G |
| Am D | G C Cadd9/h | Am | Hm D |
 - Vers 2: 8 t
Karma police, arrest this girl
Her Hitler hairdo
Is making me feel ill
And we have crashed her party
| Am D9/f# | Em G | Amadd9 F | Em G |
| Am D | G D/f# C Cadd9/h | Am | Hm D |
 - Omkvæd: 8 t (4+4)
This is what you get
This is what you get
This is what you get when you mess with us
| C D/a | G F# | (x2)
| C D/a | G Hm/f# | C | Hm D |
 - Vers 3: 8 t

Karma police, I've given all I can

It's not enough

I've given all I can

But we're still on the payroll

| Am D9/f# | Em G | Amadd9 F | Em G |

| Am D | G D/f# C Cadd9/h | Am | Hm D |

- Omkvæd: 8 t (4+4)

This is what you get

This is what you get

This is what you get when you mess with us

| C D/a | G F# | (x2)

| C D/a | G Hm/f# | C | Hm D |

- C-stykke: 8 t (4+4)

For a minute there

I lost myself

I lost myself

Phew, for a minute there

I lost myself

I lost myself

| Hm D | G D/f# | G D/f# | E |

| Hm D | G D | G D | E |

- Mellemspil: 4 t

| Hm D | G D | G D | E |

- C-stykke: 8 t (4+4)

For a minute there

I lost myself

I lost myself

Phew, for a minute there

I lost myself

I lost myself

| Hm D | G D/f# | G D/f# | E |

| Hm D | G D | G D | E |

- Outro: 12 t (4+4+6)
| Hm D | G D | G D | E | (x2)
| Hm | (x5) | D E |

Bilag 7: 'Fitter Happier'

- **Længde:** 1:57 min.
- **Toneart:** bb-mol / g-mol
- **Taktart:** 3/2 (rubato)
- **Tempo:** $x = 76$
- **Form:**
 - 3 t, kun stemme, senere også lydeffekter
 - Fitter happier*
 - More productive*
 - Comfortable*
 - Not drinking too much*
 - Regular exercise at the gym (3 days a week)*
 - Getting on better with your associate employee contemporaries*
 - At ease*
 - Eating well (no more microwave dinners and saturated fats)*
 - N. C.
 - 7 t, med klaver (Bbm)
 - A patient, better driver*
 - A safer car (baby smiling in back seat)*
 - Sleeping well (no bad dreams)*
 - No paranoia*
 - Careful to all animals (never washing spiders down the plughole)*
 - Keep in contact with old friends (enjoy a drink now and then)*
 - Will frequently check credit at (moral) bank (hole in wall)*
 - Favours for favours*
 - Fond but not in love*
 - Charity standing orders*
 - On Sundays ring road supermarket*
 - | Bbm | Bbm | Adim | Adim | Bbm | Adim | F |
 - 8 t, med klaver (Gm)

(No killing moths or putting boiling water on the ants)
Car wash (also on Sundays)
No longer afraid of the dark or midday shadows
Nothing so ridiculously teenage and desperate
Nothing so childish
At a better pace
Slower and more calculated
No chance of escape
Now self-employed
Concerned (but powerless)
An empowered and informed member of society (pragmatism not idealism)
Will not cry in public
Less chance of illness
Tyres that grip in the wet (shot of baby strapped in back seat)
A good memory
Still cries at a good film
Still kisses with saliva
No longer empty and frantic
Like a cat
Tied to a stick
 | Gm | Gm | F#dim | F#dim | Gm | Gm | Adim | Gm |
 ○ 4, med og uden klaver (Bbm)
That's driven into
Frozen winter shit (the ability to laugh at weakness)
Calm
Fitter, healthier and more productive
A pig
In a cage
On antibiotics
 | Bbm | Bbm | N. C. | N. C. |

Bilag 8: 'Electioneering'

- **Længde:** 3:51 min.
- **Toneart:** d-mol
- **Taktart:** 12/8
- **Tempo:** x+ = 150
- **Form:**
 - Intro 1: 8 t, lydeffekter
 - Intro 2: 12 t (4+8)
 - | Dmadd4 | (x4)
 - | Dmadd4 | (x8)
 - Vers 1: 20 t (4+4+4+4+4)

I will stop, I will stop at nothing
Say the right things when electioneering
I trust I can rely on your vote

 - | Dmadd4 | (x4)
 - | C | C | Am7 | Am7 |
 - | Dmadd4 | (x4)
 - | C | C | Am7 | Am7 |
 - | Dmadd4 | (x3) | Dmadd4 Am7 |
 - Omkvæd: 16 t (8+8)

When I go forwards you go backwards
And somewhere we will meet
When I go forwards you go backwards
And somewhere we will meet
Ha ha ha

 - | Dmadd4 | (x6) | Amadd4 | (x2)
 - | Dmadd4 | (x6) | Amadd4 | (x2)
 - Mellemspil: 8 t
 - | Dmadd4 | (x8)
 - Vers 2: 20 t (4+4+4+4+4)

Riot shields, voodoo economics

It's just business, cattle prods and the IMF

I trust I can rely on your vote

| Dmadd4 | (x4)

| C | C | Am7 | Am7 |

| Dmadd4 | (x4)

| C | C | Am7 | Am7 |

| Dmadd4 | (x3) | Dmadd4 Am7 |

- Omkvæd: 16 t (8+8)

When I go forwards you go backwards

And somewhere we will meet

When I go forwards you go backwards

And somewhere we will meet

| Dmadd4 | (x6) | Amadd4 | (x2)

| Dmadd4 | (x6) | Amadd4 | (x2)

- Break: 5 t (langsommere, rubato)

N. C.

- Coda: 35 t (8 + 8 + 8 + 8 + 5)

| Dmadd4 | (x35)

Bilag 9: 'Climbing Up The Walls'

- **Længde:** 4:45 min.
- **Toneart:** h-mol
- **Taktart:** 4/4
- **Tempo:** x = 75
- **Form:**
 - Intro 1: ca. 3 t, lydeffekter
N. C.
 - Intro 2: 8 t (4+4)
| Hm G Em | Em G | (x2)
| Hm G Em | Em G | Hm G Em | Em |
 - Vers 1: 9 t (4+4+1)
I am the key to the lock in your house
That keeps your toys in the basement
And if you get too far inside
You'll only see my reflection
| Hm G Em | Em G | (x2)
| Hm G Em | Em G | Hm G Em | Em |
| Em |
 - Vers 2: 8 t (4+4)
It's always best when the colour is off
I am the pick in the ice
Do not cry out or hit the alarm
You know we're friends till we die
| Hm G Em | Em G | (x2)
| Hm G Em | Em G | Hm G Em | Em |
 - Omkvæd: 8 t (4+4)
That either way you turn
I'll be there
Open up your skull

I'll be there

Climbing up the walls

| Em F#m G | G A | (x2)

| Em | (x4)

- Vers 3: 9 t (4+4+1)

It's always best when the light is off

It's always better on the outside

Fifteen blows to the back of my head

Fifteen blows to your mind

| Hm G Em | Em G | (x2)

| Hm G Em | Em G | Hm G Em | Em |

| Em |

- Vers 4: 8 t (4+4)

So lock the kids in a safe tonight

Shut the eyes in the cupboard

I've got the smell of a local man

Who's got the loneliest feeling

| Hm G Em | Em G | (x2)

| Hm G Em | Em G | Hm G Em | Em |

- Omkvæd: 6 t (4+2)

That either way you turn

I'll be there

Open up your skull

I'll be there

Climbing up the walls

| Em F#m G | G A | (x2)

| Em | (x2)

- Break: 12 t (8+4)

| Hm G Em | Em G | (x4)

| Em F#m G | G A | (x2)

- C-stykke: 8 t

Climbing up the walls

Climbing up the walls

| Em | (x8)

- Coda: 12 t

| Em | (x12)

Bilag 10: 'No Surprises'

- **Længde:** 3:49 min.
- **Toneart:** F-dur
- **Taktart:** 4/4
- **Tempo:** x = 74
- **Form:**
 - Intro: 8 t (4+4)
| F | F Bbm6 | (x2)
| Fsus2 | Fsus2 Bbm Bbmaj7 Bbm6 | (x2)
 - Vers 1: 8 t
A heart that's full up like a landfill
A job that slowly kills you
Bruises that won't heal
| Fsus2 | Fsus2 | Dmadd^{b6} | Dmadd^{b6} |
| Gm | C Csus4 C | Fsus2 | Fsus2 Bbm Bbmaj7 Bbm6 |
 - Vers 2: 8 t
You look so tired, unhappy
Bring down the government
They don't, they don't speak for us
| Fsus2 | Fsus2 | Dmadd^{b6} | Dmadd^{b6} |
| Gm | C Csus4 C | Fsus2 | Fsus2 Bbm Bbmaj7 Bbm6 |
 - Vers-omkvæd: 10 t (4+2+2+2)
I'll take a quiet life
A handshake, some carbon monoxide
No alarms and no surprises
No alarms and no surprises
No alarms and no surprises
| Fsus2 | Fsus2 | Dmadd^{b6} | Dmadd^{b6} |
| Gm Gm7 C | C Csus4 C | (x3)
 - Mellemspil: 4 t

Silent

Silent

| F | F Bbm6 | (x2)

- Vers-omkvæd: 10 t (4+2+2+2)

This is my final fit

My final bellyache with

No alarms and no surprises

No alarms and no surprises

No alarms and no surprises please

| Fsus2 | Fsus2 | Dmadd^{b6} | Dmadd^{b6} |

| Gm Gm7 C | C Csus4 C | (x3)

- Break: 8 t

| Fsus2 | Fsus2 Bbm Bbmaj7 Bbm6 |

| C Csus4 C | Bbm6 | (x2)

| Gm | Bbm6 |

- Vers-omkvæd: 10 t (4+2+2+2)

Such a pretty house

And such a pretty garden

No alarms and no surprises

No alarms and no surprises

No alarms and no surprises please

| Fsus2 | Fsus2 | Dmadd^{b6} | Dmadd^{b6} |

| Gm Gm7 C | C Csus4 C | (x3)

- Outro: 5 t (4+1)

| F | F Bbm6 | (x2)

| F |

Bilag 11: 'Lucky'

- **Længde:** 4:20 min.
- **Toneart:** e-mol
- **Taktart:** 4/4
- **Tempo:** x = 66
- **Form:**
 - Intro: 6 t, lydeffekter
N. C.
 - Vers 1: 7 t (3,5+3,5)
I'm on a roll
I'm on a roll this time
I feel my luck could change
| Em Am | (½) G | Hm | Em |
| C G | (½) Hm | Em | Em |
 - Vers 2: 7 t (3,5+3,5)
Kill me Sarah
Kill me again with love
It's gonna be a glorious day
| Em Am | (½) G | Hm | Em |
| C G | (½) Hm | Em | Em |
 - Omkvæd: 7,5 t (6+1,5)
Pull me out of the air crash
Pull me out of the lake
'Cause I'm your superhero
We are standing on the edge
| A | Em | (x3)
| (½) C7 | H7 |
 - Mellemspil: 4 t
| Em | Em Fdim5 | Em | Em |
 - Vers 3: 7 t (3,5+3,5)

The head of state has called for me by name

But I don't have time for him

| Em Am | (½) G | Hm | Em |

| C G | (½) Hm | Em | Em |

- Vers 4: 7 t (3,5+3,5)

It's gonna be a glorious day!

I feel my luck could change

| Em Am | (½) G | Hm | Em |

| C G | (½) Hm | Em | Em |

- Omkvæd: 7,5 t (6+1,5)

Pull me out of the air crash

Pull me out of the lake

'Cause I'm your superhero

We are standing on the edge

| A | Em | (x3)

| (½) C7 | H7 |

- Break: 8 t (4+4)

N. C.

- Solo: 8 t (2+6)

| N. C. | (x2)

| A | Em | (x3)

- Coda: 1,5 t

We are standing on the edge

| (½) C7 | H7 |

Bilag 12: 'The Tourist'

- **Længde:** 5:25 min.
- **Toneart:** H-dur
- **Taktart:** 9/8
- **Tempo:** $x+ = 76$
- **Form:**
 - Intro: 13 t (4+5+4)
| Hadd9/11 | (x4)
| F#madd9 | F#madd9 | Aadd9 | Aadd9 | (12/8) Aadd9 |
| G#add9 | (x4)
 - Vers 1: 13 t (4+5+4)
It barks at no one else but me
Like it's seen a ghost
| Hadd9/11 | (x4)
| F#madd9 | F#madd9 | Aadd9 | Aadd9 | (12/8) Aadd9 |
| G#add9 | (x4)
 - Vers 2: 13 t (4+5+4)
I guess it's seen the sparks a-flowing
No one else would know
| Hadd9/11 | (x4)
| F#madd9 | F#madd9 | Aadd9 | Aadd9 | (12/8) Aadd9 |
| G#add9 | (x4)
 - Omkvæd: 12 t (6+6)
Hey man slow down, slow down
Idiot, slow down, slow down
| Hadd9 | Hadd9 | F#madd9 | F#madd9 | Amadd9 | Amadd9 |
| Hadd9 | Hadd9 | F#madd9 | F#madd9 | Amadd9 | Amadd9 A/e |
 - Mellemspil: 6 t (2+2+2)
| Hadd9/11 A/e | (x2)
| F#m11 | (x2)

- | Am9 | (x2)
- Vers 3: 13 t (4+5+4)
Sometimes I get overcharged
That's when you see sparks
 | Hadd9/11 | (x4)
 | F#madd9 | F#madd9 | Aadd9 | Aadd9 | (12/8) Aadd9 |
 | G#add9 | (x4)
- Vers 4: 13 t (4+5+4)
They ask me where the hell I'm going
At a thousand feet per second
 | Hadd9/11 | (x4)
 | F#madd9 | F#madd9 | Aadd9 | Aadd9 | (12/8) Aadd9 |
 | G#add9 | (x4)
- Omkvæd: 12 t (6+6)
Hey man slow down, slow down
Idiot, slow down, slow down
 | Hadd9 | Hadd9 | F#madd9 | F#madd9 | Amadd9 | Amadd9 |
 | Hadd9 | Hadd9 | F#madd9 | F#madd9 | Amadd9 | Amadd9 A/e |
- Mellemspil: 12 t (6 (2+2+2) + 6 (2+2+2) + 6 (2+2+2))
 | Hadd9/11 A/e | (x2)
 | F#m11 | (x2)
 | Am9 | Am9 A/e |
 | Hadd9/11 A/e | (x2)
 | F#m11 | (x2)
 | Am9 | (x2)
 | Hadd9 | (x2)
 | F#m11 | (x2)
 | Am9 | (x2)
- Omkvæd: 12 t (6+6)
Hey man slow down, slow down
Idiot, slow down, slow down
 | Hadd9 A/e | Hadd9 A/e | F#m11 | F#m11 | D9/a | D9/a A/e |

| Hadd9 A/e | Hadd9 A/e | F#m11 | F#m11 | D9/a | D9/a A/e |

- Coda: 6 t (4+2)

| Hadd9 | (x6)